

# „MINDEN FORRÁSOM BELŐLED FAKAD...”

**KÜLTAGVALLOMÁSOK AZ EUCHARISZTIÁRÓL**

**SZOCIÁLIS TESTVÉREK TÁRSASÁGA**

**2018.SZEPTEMBER 24.**



**A**z én hitem Eucharisziával megjelölt hit volt, kezdettől fogva. Amikor Isten élő voltát nem egészen 18 évesen megtapasztaltam, egyik percről a másikra, számomra teljesen váratlanul, de félreérthetetlenül, az volt az első számú kérdésem, hogy hol találom Őt, melyik egyházban. Azt valahogy egyből tudtam, hogy keresztény körben kell keresnem: végiglátogattam hát fél év alatt annyi istentiszteletet, amennyit tudtam, legjobban a péceli pünkösdista szabadkeresztény gyülekezet tetszett, és ha csupán emberi megfontolások vezettek volna, hát ott kötöttem volna ki. De közben elolvastam az Evangéliumokat, Jánost nem nagyon értettem, de azt szerettem legjobban, és ott volt, hogy „A testem valóságos étel, s a vérem valóságos ital”, és persze az egész szöveg, a Jn 6, 52-58 visszhangzott bennem, s nem hagyott nyugodni. Beleolvastam a különböző egyházak közötti különbségekbe, kérdezgettem, és így kiderült számomra, hogy a legkevésbé vonzó,

csöndes és  
sötét  
római  
szentmise,  
amin  
voltam a  
Március  
15. téren  
életemben  
először,  
1982.



Adventjén,  
valamelyik  
hétköznap

– nos, ez az az Egyház, amit keresek – mert itt van egyedül Eucharisztia, a többi, akkor általam meglátogatott helyen nincs.

Szóval a napnál is világosabb volt, nem volt kérdés többé, hol a helyem.

Nagyon sokáig az Istennel „édeskettesben” élményt adta, később bevillant az Egység, a Krisztus teste vétele és a Krisztus titokzatos teste, az Egyház azonosságának a gondolata, és később az élménye is. Hogy valami mélyebb egység forrása, mint amit fel lehet fogni. *GRÉTT*

Úgy 4-5 éves lehettem, mikor nagymamám először elvitt a nagymisére egy vasárnapon. Szép ruhát vettem, és a nagymamám büszke volt rám, mint egyetlen lányunokájára. A padok telve voltak emberekkel, a miséből semmit nem értettem. Egyetlen mondat ragadott meg – talán még a kép is előttem

van, ahogyan az atya felemeli a szentostyát (nem tudtam, hogy az): „Boldogok, akiket meghív lakomájára, Jézus, az Isten báránya.” Én annyira tudni akartam, mi ez az egész, és nagy vágyat éreztem, hogy én is részt vehessek ezen a lakomán. Hazafelé megkérdeztem a nagymamámat erről, de válaszából nem sokat értettem. Az elsőáldozásra készülve aztán persze megtudhattam, mit jelent ez - de az idei szent három húsvéti napban most új, mélyebb, gazdagabb jelentést kapott ez a mondat. Húsvét vasárnap, mikor áldozáshoz mentem, vetődött fel bennem a kérdés, hogy mindazok, akik részesültek a lakomában, vajon gondolnak-e az egységre? Gondolnak-e arra, hogy mi mindannyian ugyanannak a Krisztusnak a titokzatos testéből és véréből részesülünk, tehát tettünk az egységre való elköteleződés is?

Mióta Slachta Margit írásait olvasom, és szociális testvérek szájából hallottam kimondani ezt a szót: „testvér”, új dimenziók nyíltak meg előttem az egység jelentéséről. Kértem a Szentlelket, szítsa fel az egység vágyát mindannyiunkban, akik egyek lettünk a megváltásban. *PANNI*

Egy lelki gyakorlaton voltam. Amikor a megosztási részhez értünk - amit nagyon szeretek, mert mindig olyan nagy hatással vannak rám mások igaz történetei - egy hölgy mesélte el, hogy második férjével él, és ezért nem áldozhat. Könnyek között mondta, hogy nagyon nagy szenvedés az számára, hogy szeretne részesedni az Úr testében, de nagyon szereti a második férjét, aki bearanyozta az életét. Én még addig gyermekkorú hitemmel soha nem tapasztaltam, hogy a szentáldozás valakinek ennyire vágya legyen. Nekem természetes volt, vagy inkább szorongást okozott, hiszen majdnem felnőttként lettem elsőáldozó, így inkább a külsőségek miatt izgultam... Nem is tudom pontosan, hogy abban az időben felfogtam-e igazán, mit rejt a Szentostya. No, akkor erősen elgondolkodtam azon, hogy mihez is juthatok hozzá minden szentmisében. *VICA*

Urunk jól ismerte az emberi érzéseket – hiszen valóságos ember is volt – ezért tudta, hogy mire van szükségünk nekünk, embereknek. Nem véletlen, hogy a kenyér színében hagyta itt magát: a kenyér az, amire minden embernek szüksége van. Érzed milyen csodálatos dolog, hogy 2000 év múlva is itt van veled, magadhoz veheted, egyesülhetsz Vele?  
Nélküle üres lenne az életem. Hálás vagyok az Úrnak, hogy ebbe a vallásba,

ebbe a közösségbe vezérelt. Ugyanakkor nem kis felelősség ez: úgy kell élni, úgy kell viselkedni, hogy méltók legyünk a „keresztény” névhez.

A Karitásban nap mint nap alkalmam van ezt megmutatni. A rászoruló embereket úgy kell fogadni, úgy kell kiszolgálni, mintha Jézust fogadnánk. *JULIKA*

Számomra nagy öröm és kegyelem, hogy a szentáldozás alkalmával az ISTEN jön el énhozzám. Ez okból én nem kézben áldozom, mert hogy jövök én ahhoz, állandó kételyeim okán a tudatalattiban mindig ott van, hogy „nem vagyok én méltó”.

Mindig kérem az erőt, kegyelmet és a bocsánatot. Minden szentáldozásom egyben „hálaadás” is. *KATI*

Most egy fiatalabb atya a papunk. Nagyon felnézek rá, mert – éppen a karácsonyi próbáink alkalmával – észrevehettem, hogy minden este beül a szentélybe a sötét templomban, és ott ül az Úr mellett. Nem hagyja magára, nemcsak a mise alatt van a templomban, hanem meg-meglátogatja az Urat nyájas kettesben. Beszélgetni látszanak, mint barát a barátjával. *VICA*

Amikor áldozni megyek, remeg a bensőm, valami izgalom van mindig bennem, mint amikor vendéget, barátot várok. Amikor megérkezik, eljön hozzám a szent ostya képében, amire helyemre érek, már nem remegek, egy csodás megnyugvást, békét, csendet érzek magamban, szívemben. Mintha hallanám a hangját - ne félj, mert itt vagyok, veled vagyok - és én elmondom neki minden örömet, bánatomat, hálámat, megköszönöm, hogy mindig segít, megvigasztal és eljött hozzám. Mindig boldogan megyek haza, Vele és szeretetével a szívemben. *MAGDUS*

Az Eucharisztia által egy csodálatos kapcsolatban tudok maradni az Úr Jézussal. Nem csak az értelmemre hat, hanem az érzelmeimre. Látom, tudom, tapasztalom, az egész testemet átjárja az ereje. Sokszor könnyekig meghatódva járulok hozzá, mert hihetetlen érzés felfogni, hogy ennyire szeret engem, hogy egy ilyen csodálatos élményben részesülhetek, hogy kiválasztott, és feladatra küld. Sajnos jelenlegi életformámból adódóan, mivel több kisgyermekemmel vagyok itthon, nem tudok szentmisére járni hétköznaponként, ezért is fontosnak tartom, hogy lelkiekben is felkészült legyek a szentáldozásra.

Az Eucharisztia egy biztos pont az életemben. Töreksem arra, hogy a környezetemben élők számára, legalább egy szikrát átadhassak ebből a csodából. Nagyon jó látni, hogy ez milyen pozitív hatással van embertársaimra.

*KATI, Káttagóvándó*





**O**ltáriszentség...hiszem, mert Jézus mondta. Hiszem, mert két évezrede emberek milliói hiszik. De azért bevallom, hogy nem mindig könnyű. Néha, lopva, rágondolok az Oltáriszentséggel kapcsolatos csodákra. Gyenge dolog, tudom. Közel áll hozzám Aquinói Szent Tamás himnusza, az Adoro te devote. Tapasztalom, hogy "csak rejtve szemlélhetlek itt", és "titkon vagy jelen". De tudom, hogy "a hallás Rólad hittel biztosít". Ezt a hitet kérem újra és újra. Testvéreim hite pedig megerősít. *RITA*

Nemrégiben egy szentségimádáson volt mélyebb gondolatmenetem. Térdeltem a templomban, néztem az Oltáriszentséget, és nem bírtam kicsiholni magamból semmi értelmes érzést vagy gondolatot. Láttam a szép szentségtartót, ragyogott, fényes volt, ahogy kell, szépen aranyozott, drága holmi... gondoltam, mennyi munka lehetett, vajon igazi arany vagy csak aranyozott?... benne a hófehér ostya... milyen könnyed... milyen légies, szinte áttetsző, ahogy megvilágítja a fény... Tudtam, hogy mély tiszteletet kéne éreznem, hogy nagyon kellene lélekkel imádkoznom, de csak a tárgy látványa foglalkoztatott. Bántott. Röstelltem nagyon, és szégyelltem magam a lelkületemért. Igyekeztem koncentráltabb lenni. Még a szenvedéseimet sem bírtam kirakni a lelkem mélyéről, mint máskor, hogy együtt szemléljük az Úrral, hátha valami könnyülést tapasztalok általa. Összeszedtem magam, és próbáltam kicsit jobban összpontosítani, hogy ne vesszen kárba a drága lehetőség, amit az Úrral tölthetek. Hirtelen felvillant bennem a gondolat:

Hiszed, hogy valóban az Úr van itt? Nem bírtam őszinte igen-t mondani. Hiszen, ha hinném..., ha hinném..., ha mi mind hinnénk... vajon bezárnánk-e egy díszes, aranyozott tárolóba, vajon rá tudnánk-e csukni egy szekrényke ajtaját, bezárnánk-e, mint egy rab madárkát?? Nem gyógyulnának-e minden áldozáskor lelki sebeim, hiszen egy érintésének is elégnek kéne lennie, nemhogy egy egyesülésnek... Hiszem-e igazán, hogy ott van, jelen van VALÓSÁGOSAN? Hirtelen olyan mélyen vágytam arra, hogy bár kivihetném őt a világba, hogy őszinte, igaz hittel tudnám mindenkinek elharsogni, hogy „az Úr van itt!” *VICA*

A templomban leghátul a padosorok mögött szoktam ülni. Hátról akaratlanul is látom az embereket, ki kivel nem fog kezét, kitől fordul el, vagy kivel pletykál, mikor kalandozik el a tekintete, és hasonlók. Nehezen tudtam elfogadni, hogy ez Isten népe. Elveszettnek éreztem magam. A liturgia szövegében ekkor ez következett: „Ne vétkeinket nézd, hanem egyházad hitét” és én belekapaszzkodtam ebbe a mondatba. Ezt imádkoztam Istenhez: „lehet, hogy nem ismernek Téged igazán, így nem is tudnak tanításod szerint élni. De hitük van, hiszen itt vannak. Te megteheted, emeld föl ezt az egész templomot Magadhoz, és mutasd meg nekik szeretetedet. Mutasd meg, mi a fontos. Adj a szívükbe kiengesztelődést.”

És az Úrfelmutatás alatt nagyon mélyen megéreztem, hogy Isten mindenkit szeret. Ez a szeretet, mint egy folyam áramlott át rajtam. Soha nem éreztem még ilyet azelőtt. Egy elemi erejű intenzív érzés, mely kívülről jön, és átáramlik rajtam. Pontosan ugyanolyannak láttam az embereket, mint azelőtt, de azt is megéreztem, hogy ennek a szeretetnek a számára ez nem fontos. Ugyanolyan erővel árad mindenki felé. Fizikailag megtapasztaltam, hogy a szívem egészen tágassá válik. Megéreztem, hogy ez a szeretet engem mások felé küld. Azt is megéreztem, mi akadályozza bennem ennek a szeretetnek az áramlását. Olyan nehéz igent mondani a mások felé fordulásra akkor, mikor az ember a saját kis belső körén pörög-forog, mikor folyton önmagát próbálja meghatározni, a saját határait őrizni, a saját kapaszkodóit keresni és szemmel tartani...*PANNI*

A napokban megkérdezték tőlem, mi a kedvenc szentírási idézetem. A számomra legfontosabb most: "Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az bennem marad, és én őbenne." Az elmúlt időszakban nagyon nehéz volt az élet. És a lelkem is nehéz, száraz, pusztában, homályban bolyongó. Nem segítenek az érzések, se a kavargó, széteső gondolatok. Jézus szava objektív. A szentmise objektív, nem az én lelkiállapotomtól függ. Amikor minden ködbe borul, csak a hit marad, a hit Jézus szavaiban. Velem van, mert megígérte, akkor is, ha érzem, és akkor is, ha nem, amikor semmit se tudok érteni vagy érezni.

Ezért igyekszem minél többször eljutni hétköznapi is szentmisére, vagy odatérdegni, odaülni a tabernákulum elé. Nincsenek szavaim, nincsenek jó érzéseim, tompa vagyok és száraz, de ott vagyok. Az Úr tudja, hogy a jelenlétem ezt fejezi ki: "Te vagy az életem, az erőm, minden forrásom belőled fakad." *KATT*



**A**mikor Komlón a Karitászbba reggel 8 órakor megérkeznek a munkatársak, még csak körvonalazott mit is kell ma tenni. De 9 órakor reggeli imádság után már minden munkatárs saját kis közösségével aznapi munkahelyén kezdheti szolgálatát, munkáját. Több csoport és többféle feladatot végez. Adományosztás, hajléktalanellátás, asztalos- és javítóműhelyben végzendő feladatok, irodai munkát végzők napi munkája, konyhai szolgálat, takarítás, és a Boldog Ceferino Katolikus Óvodánk működéséhez besegítő tevékenységek végzése.

Városunk nehéz helyzetben élő lakói folyamatosan kérik sokféle segítségünket testi-lelki bajaikban.

De ezt a segítséget a karitászbba dolgozó közfoglalkoztatottak is folyamatosan kérik. A karitászbba autóval Pécsre viszünk közülük rákos beteg férfit... Isten kezében valóban szaporodik az idő, erő, jó szó... Ő vár a szentmisében. A szentmisén tapasztalható ereje, Szentsége. Amilyen "pakkkal" belépek a templomba, Ő szentmise alatt leemel rólam.

Hihetetlen, hogy fáradtság nélkül indulok haza pihenni. És el nem unom, újra és újra indulok tovább. És ez kegyelem, és mindenhol a drága Szentlélek Úristen segít. Így gondolom.

Hála és dicsőség a Szentháromságnak a mi Istenünknek. Az ember boldog tud lenni, de csak Vele! *ANIKÓ*



Erő, erőforrás, életadó kút-víz az Oltáriszentség. Igyekszem minden nap megtapasztalni ezt. Most alkalmam van eljutni minden nap a szentmisére, és ez éltető erőm. Céltudatosabb, termékenyebb, „szolgálattelibb” az a napom, amelyet szentmisével kezdek. Hiányérzet, tétováság, idegeskedés jellemzi a szentmise nélküli napjaimat. Mennyire igaz, hogy az Oltáriszentség belevon a nagy Egységbe, hiszen Ő egyesíti az eget és a földet. „...amint te Atyám bennem, és én benned...”. Sokszor tapasztalom a szentmise alatt, után az „eszetekbe juttat mindent, ami kell...” igazságát. Indulok, mozdulok erre az ösztönző sugallatra, (legyőzve sokszor a bénultságomat, rosszkedvemem) és az én öt kenyerem, két halam elképesztő módon megszorodik körülöttem, mások örömére úgy, hogy még az én örömöm is nagy, több lesz. Ez az öröm is állandó utánpótlást kíván. Állandó vágy születik bennem Jézus után, ÉT-VÁGY az Oltáriszentségre. *MARIKA*

Talán a következő eseménysorból érzékelhető, hogyan élem a Szabályzat azon sorát, hogy: *„Az Eucharisztia titka folytatódik életünkben a másokról való gondoskodás és szolgálat által.”* Gergely egyike volt az első tanítványaimnak a Batthyány Gyermekotthonban 1997-ben. Egy anyagcserezavar következtében már kisgyermek korában az öregedés jegyei kezdtek mutatkozni rajta. Annak ellenére, hogy súlyos betegségben szenvedett, hiszen 10-12 éves korára elveszítette a látását és csak fülhallgató készülékkel hallott, egy idő után ujjai nem voltak alkalmasak arra, hogy a Braille - írás pontjait kitapints, nagyon kedves, szeretetreméltó gyerek volt. Első találkozásunk igazán megrendítő esemény volt számomra, és utána az Otthon lakóihoz hasonlóan féltő szeretettel igyekeztem körülvenni őt. Szülei is nagy gondossággal vigyáztak tá. Mindezek és az orvosi kezelések ellenére Gergő 2000. szeptemberében meghalt. Életem különleges ajándékának tartom, hogy Gergely szüleivel fiuk halála után is szoros baráti kapcsolat maradt fenn. Az elmúlt években különféle szociális munkákat láttam el. Több családnál dolgoztam házigondozóként. Miklós huszonöt éve ágyban fekvő beteg. Szklerózis multiplexben szenved, így a legapróbb mozdulatokban is segítségre szorul. Mielőtt megbetegedett, órás üzlete volt Budapesten. Mostanában el szeretné adni az üzletében fennmaradt óráit. Tudtam, hogy Gergely apukája, László érdeklődik az órák iránt. Szerveztünk egy délutánt, amikor László megnézhetette Miklós óráit. Miklós és felesége figyelmét felhívtam arra, hogy László kisfia meghalt, ezért ne



érdeklődjenek családi helyzete felől. Miután László megnézte az órákat, Miklós megkért engem, hogy igazítsam meg a takaróját. Mialatt ezt a jelentéktelen mozdulatot végeztem, hallottam, hogy Miklós felesége azt mondja Lászlónak:

- Milyen kedves ez a Mária!

László pedig így válaszolt:

- Én tudom. Gondozta a kisfiamat. *MÁRIA*

Felnőttkori megtérésem óta számomra létszükséglet a szentáldozás és a szentmise. Enélkül nem tudnék dolgozni, gyógyítani, gyerekeimet és embertársaimat segíteni. Bárhol is járok, akár külföldön is, igyekszem megkeresni, hogy hova mehetnék szentmisére. A Majosházi Református Diakónia szervezésével külföldön mentünk egy gondozási és rehabilitációs központba, ahol egy evangélikus hospice házat látogattunk meg. Nagyon szerettem volna eljutni szentmisére, és már annak is örültem volna, ha az istentiszteletre elmegyünk, de a programok miatt ez mindig meghiúsult. Utolsó napon be lehetett menni a nagyvárosba, városnézésre, amire jelentkeztem. Vezetőnk a séta közben bevitt bennünket egy katolikus templomba ahol éppen szentmise volt. A református testvérek is szépen beültek a padokba és anélkül, hogy megbeszéltük volna, végigülték a szentmisét. Hatalmas öröm volt bennem, hogy teljesült a kívánságom és áldozhattam. A református társaim pedig álmélkodtak, hogy milyen fenséges és felemelő a katolikus szentmise.

*640RQ41*

Mikor a kórházi szolgálatomból úgy jövök el, mintha egy hegyet raktak volna a vállamra, annyi fájdalmat, szenvedést, élete tragédiáját osztotta meg velem a beteg, akkor aztán a szentségimádásban Jézus leveszi rólam, átveszi a terhet, s hiszem, hogy cselekszik is a beteg életében, lényében.

Tőle tanulom, hogy merjek gyenge lenni, kiszolgáltatott, ahogy Ő is az az Eucharishtiában. Tőle kapok segítséget a megbocsátáshoz, de különösen a kiengesztelődéshez, ami sokkal nehezebben megy. Tőle kapok vigasztalást és bátorítást a szolgálat folytatására, amikor nagyon nyomaszt, hogy mennyire tehetetlen vagyok, és Ő tanít ennek alázatos elfogadására.

Hiszem, hogy növekszik az Ő élete bennem az Eucharisztia által, ahogy megígérte. *MÁRIA*

Az egyik imacsoportban kaptam egy *Jézus minden nemzet Királya* című, egyházilag jóváhagyott kis füzetet. Ebből nekem a Szentáldozás-kilenced tetszett leginkább. Mindössze abból áll, hogy 9 egymás utáni szentáldozást

végzünk Jézus, minden nemzet Királya tiszteletére. Konkrét kérést is csatolhatunk hozzá, saját vagy mások érdekében. Ez a kilenced nekem alkalmasnak tűnt arra, hogy családi, baráti körben lelki ajándékként adjam születésnapra, névnapra, ajándékba – de arra is, hogy gondban-bajban imasegítséget kérőknek így nyújtsak támogatást. Konkrét kéréseim eddig meghallgatásra találtak. *ÁGNES*



**T**örekszem sok dolgot bevinni hozzá a templomba, hogy előtte, vele legyünk. Nem baj, hogy nincs nyitva a tabernákulum ajtaja. A jelenlétünk, a jelenléte a fontos. A legjobban a próbákat szeretem, amikor készülünk a misztériumjátékra vagy valamilyen szent előadásra (Erzsébet nap, Mikulás ...). Ott vagyok a gyerekekkel, felnőttekkel, játszunk, nevetünk, szaladgálnak, mókáznak, színjátszanak, zenélnak, verselnek – egészen természetesek, csodálatos életképek... Úgy érzem olyankor, hogy együtt vagyunk. Érzem a tekintetét, érzem, hogy, figyeli a próbát, elképzelem, hogy velünk nevetgél, hallgatja a szavainkat, nevetéseinket, bakijainkat, látja a gyerekek mosolygós arcát, akár csínytevését, a felnőttek tréfás játékát. Nem a bajainkat, vágyainkat, fájdalmainkat, sértettségeinket, félelmeinket, örömeinket tesszük akkor elé, hanem élünk, mozgunk és vagyunk a jelenlétében. A próbák végén, mielőtt bezárom a templomot, megköszönöm, hogy Vele lehettünk, és megígérem, hogy hamarosan jövünk egy kicsit élni előtte – nem ünneplőben, díszes lélekkel, felkészülve és szertartásosan, hanem

csak úgy, természetesen, mint szeretett igaz barátunkhoz, hogy kötetlenül együtt lehessünk. *VICA*

Amikor a Szentlélek rendezésében és ösztönzésére visszatáláltam abba a rítusba, amelybe kereszteltek és görögkatolikus identitást (is) nyertem, ezelőtt 12 évvel, egészen sok új elemmel gazdagodott és változott a Titkos Vacsorával való kapcsolatomban. Meghökkenítő volt, hogy a vétel utáni első mondatban benne van, hogy „Vettük a mennyei Szentlelket” de ez egyben ki is tágította a horizontot számomra. Ugyanakkor az ikonosztáz mögött lezajló, éppenhogy látható átváltoztatás megdöbbenett, és hátrébb lépésre készítettek azok a válaszok is, melyet eleinte szűnni nem akaró kérdéseimre kaptam – ezek a kérdések egy nyugati, analitikus, mindent mikroszkóp alatt boncolgató és mindent pontosan érteni és feltérképezni akaró agyból jöttek, a válaszok pedig mindig kissé megállásra, megtorpanásra, aztán meghajlásra, és imádó leborulásra készítettek.

Lassan megértettem, hogy nem lehet mindent megérteni... Ezt nehéz szavakba önteni, de valahogy maga az Eucharisztia is sokkal több ma már számomra, mint Krisztus Teste és Vére, nem lehet úgy behatárolni, hogy a hét szentség egyike, se nem lehet elválasztani se különvenni és vizsgálgatni, vagy gondolkodni róla. Ám így valahogy jobban az életem részévé vált, Ő bennem, s én Benne, egy állandó csendes Istenjelenlét lelkem zugában, melyet nem érint a felszín, amelyben tovább zajlik az imádás akkor is, ha épp a felszínen más van, ha zavar van, vagy baj, ha profán öröm, vagy szórakozás van, ha szenvedés van, másoké vagy saját, mindig, mindig... *GRÉTT*



*Tudom, hogy az Úr mindenhol jelen van. Tudom, hogy bárhol megszólíthatom, és mindenütt lát. De ha Ő hagyta ránk az Oltáriszentséget, ha Ő adta nekiünk ilyenformán magát, azt nekem el kellene hinnem.... És én nem tudtam igazából elhinni addig, amíg fel nem tettem magamnak egyszer a kérdést, és arra fel nem tört belőlem a gondolat: Mostanában élni is szeretnék az Úr valóságos jelenlétében, nemcsak térdelni, imádkozni, elmélkedni, énekelni és liturgiában részt venni.*

*Mert egy kicsit el tudtam hinni, hogy VALÓSÁGOSAN jelen van,*

*és én is*

*valóságosan szeretnék jelen lenni*

*Őelőtte és vele.*

**VICA**